

...merkittävistä uutistapahtumista:

"Sakset ja liima" kertoo Elvis Presleyn kuoleman uutisointia: Elvis Presley kuolee vuonna 1977. Helsingin Sanomissa on tultu kokoukseen kokoinen uutinen memphisiläisen rock and roll - laulajan kuolemasta. Aamun uutiskokouksessa me Elvis-sukupolven edustajat motkotamme, että Elvis on yhden sukupolven ilmiö ja hänestä kuuluisi olla kunnan nekrologi. Ulkomaanosaston päällikkö **Olli Kivinen** on toista mieltä: "Kuka helvetin Elvis Presley?! Jos nyt olisi ollut edes **Doris Day**."

Kun Elvis Presleyn kuolemasta oli kulunut 20 vuotta, saimme hyvityksen. Helsingin Sanomien Kuukausiliitteessä oli kolmen aukeaman juttu hänen kuolemastaan.

"31081986" kuvailee, miten uutinen Kekkonen kuolemasta keploteltiin lehteen aamuyöllä:

Atu [Astikainen] kertoo, että paikalle on saatu kaksi miestä, jotka ovat kaivaneet toimituksen uumenista vanhan reprokoneen. Sillä juttu kuvattaisiin ja laitettaisiin pelkkänä kuvana tuoreiden ylälaitaan. Otamme jutusta erilaisia printtejä, joista monen hakemisen jälkeen yksi printti saadaan sen kokoiseksi, että se osuu kuvaan. Viime hetkellä **Juha** [Sainio] siirtää sitä printtiä, ja hänen musteisen peukalonsa jälki jää kuvaan. **Janne** [Virkkunen] sanoo, että olkoot jälki siinä muistona."

"Nemo" eläytyy euroviisuhuuman tunnelmiin:

117 vuotta Helsingin Sanomat pärjäsivät julkaisemalla hillittyjä uutisia. Sellaisia, joiden otsikoissa sanat riittivät. Huutomerkkejä ei tarvittu. Kunnes tapahtui jotain niin hillitöntä, että se purkautui ulos sanoista ja pystytti häpeilemättömästi niiden perään huutomerkin. On toki myös mahdollista, että syynä oli minun ammattitaidottomuuteni, poikamainen tietämättömyyteni sen suhteen, että huutomerkit eivät kuulu Helsingin Sanomien otsikointipolitiikkaan. Minä nimittäin näppäilin sen huutomerkillisen otsikon toukokuisena yönä Ateenassa, t-paidan selkähiestä kosteana. Istuin olympialaisten kisapaikkana 2004 toimineen Oaka-hallin presikeskuksessa ja kirjoitin. [...]

Sillä joskus me toimittajatkin innostumme. Ateenassa minä innostuin. Kaikki se hiki paidassani ei johtunut vain kuumuudesta. Se oli ensimmäinen kerta, kun Suomi pääsi uudenlaisissa, semifinaalin kautta kulkevissa, Euroviisuissa finaaliin asti.

"Suomen Lordi-hirviö Euroviisujen finaaliin!" Siinä se oli, se ensimmäinen huutomerkillinen otsikko.

...arkiellämän sattumuksista:

"Kyseessä Oleva" muistelee iltaa kulttuuritoimituksen listavuorossa:

Eräänä iltana istuin yksikseni kulttuuritoimituksen listavuorossa. Kuten tiedetään urheilutoimituksen ja kulttuuritoimituksen puhelimet ovat ne, joihin useimmiten soimitaan, kun kapakassa on tullut kiistaa jostakin asiasta ja veto on päällä. Silti olin hiukan hämmästynyt vastattuani puhelimeen ja kuultuani asiakkaan nimen ja kysymyksen:

"Tää on Häilä perkele! Mikä v---u se oli kun meni sinne Moskovaan?"

Kuuluisa suomentaja istui ehkä yhdessä suosikkibaareistaan, Messeniuksessa Töölössä, sillä taustameteli oli melkoinen. Häilän ääni oli sen verran karhea, että ajattelin, että tähän pitää nyt vastata nopeasti, jotta miesparka pääsee äkkiä takaisin kostutamaan kurkkuaan.

"Tarkoitat varmaan saatanaa, mutta hän ei kylläkään mennyt Moskovaan, vaan saapui." vastasin.

"Niin just, sehän se perkele oli", Häilä huudahti helpottuneen oloisena, kiitti ja sulki puhelimen. Minäkin suljin luurin tyytyväisenä siitä, että olin päästynyt miesparan ties kuinka pitkältä muistamattomuuden tilasta.

"Mannerjä" kertoo huomaavaisesta autonkuljettajasta:

Viereisellä tiellä seisoo parkissa jono pikkuautoja, joiden ovissa lukee jonkin paikallislehden nimi. Niitä ajavat nämä samat toimittaja-kuvaajat.

Sitten on autonkuljettaja-**Seppo**, joka istuu Hesarin ison Volvon ratin takana ja seuraa tilannetta auton tummennettujen lasien takaa. Sade yltyy. Sivusilmien näen, että Volvon ovi aukeaa ja Seppo lähtee ripein askelin tulemaan suurta sateenvarjoa availen kohti. "Ei kai se vain aio...", ehdin ajatella ja otan pari epätoivoista pakoaskelta pois päin.

Kyllä Seppo aikoo. Parin sekunnin päästä Seppo tulee viereeni seisomaan ja asettelee suojaavin ottein sateenvarjon päälleni.

Toimittajajoukossa hymähdellään eikä syytä ole vaikea arvata: Helsingin Sanomien toimittaja siinä juttukeikalla maaseudulla apureineen.

"Onneton tumpelo" paljastaa epätavallisen tavon taustatiedon hankintaan:

Suomen hallitus oli juuri päättänyt hankkia 64 amerikkalaisista McDonnell Douglas F/A Hornet – torjuntahävittäjää. Tarvittiin reipas reporteri, joka käy Kauhavan ilmasotakoulussa kuulostelemassa, miten tulevat Hornet-lentäjät suhtautuvat hankintaan. Yritin urputtaa vastaan, sillä en tiennyt mitään lentämisestä. Ei tarvitsekaan, **Sainio** innosti. Pelkät perustiedot ja eloisa kuvailua paikan päältä.

Minulla oli vain muutama tunti aikaa valmistautua keikkaan. Arkisto faksasi Hornet-leikkeistä toimitukseen valitsemansa, luin ne, ja olin tyytymätön. Kovin teknistä. Halusin jotakin elävämpää. Niinpä kävin lainaamassa videovuokraamosta elokuvan *Top Gun – lentäjistä parhaat*.

